

Пръвъ го наруши Кабака. Той поздрави сухо, но не поздравя му никой не отвърна. Това го срази, той не знаеше какъ да започне разговоръ, какво да имъ продума най-напредъ и какво ще му отговорятъ. И, изведнѣжъ се стѣгна. Настрани, свитъ между трима младежи, сѣдѣше и неговиятъ Гошо. Кабака каточели намѣри отдушникъ. Той се вторачи строго и изкрѣска по-силно, отколкото бѣше необходимо:

— И ти ли си тука, бе магаре?

Гошо се изчерви, но не трепна.

— Тука магарета нѣма, — обади се предизвикателно Бакърджийчето. — Тѣ слугуватъ на чорбаджиитѣ...

Момчетата се усмигнаха и замлъкнаха. И това мълчание изведнѣжъ вбѣси Кабака.

— Тебе питамъ! — изрева той. — По чапкънлъци ли ще ходишъ?

Гошо мълчеше. Шията му пламна, по челото му изби потъ. Изведнѣжъ Кабака грабна тоягата на Коля и замѣри да го удари. Но Бакърджийчето скочи кмто котка, блѣсна го назадъ и му хвана тоягата.

— Назадъ!

— Пустни!

— Чакай де!

— Пустни, ти казвамъ!

— Какво бе? Какво искашъ отъ момчето?

— И отъ него... и отъ васъ!... — викаше задъханъ Кабака. Пждаритѣ се спуснаха да го отърватъ. Изведнѣжъ той се почувствува силенъ и неуязвимъ.

— Мене ли ще хващате?... Мене ли?... Хаирсѣзи съ хаирсѣзи!...

— Другари!